

68.
koncertní
sezona
2023
2024

Mozartiana
Filharmonie doma
4. abonentní koncert
Besední dům
14 a 15|3|2024

Filharmonie
Brno Philharmonic

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
||2024||

Program

LEPO SUMERA

Hudba pro komorní orchestr | 18'

Music for Chamber Orchestra

1. Energico
2. Cantabile

JOSEF MYSLIVEČEK

Flétnový koncert D dur | 18'

Flute Concerto in D major

1. Allegro moderato
2. Andante mezza voce
3. Allegro molto

přestávka | 20'

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Don Giovanni, předehra k opeře KV 527 | 7'

Don Giovanni, overture KV 527

PETR ILJIČ ČAJKOVSKIJ

Suita č. 4 G dur op. 61 „Mozartiana“ | 28'

Suite No. 4 in G major, Op. 61, „Mozartiana“

1. Gigue. Allegro
Podle Malé gigue pro klavír KV 574
2. Menuet. Moderato
Podle Menuetu pro klavír KV 355
3. Preghiera. Andante ma non tanto
Podle Lisztovy klavírní transkripce Ave verum corpus KV 618
4. Thème et variations. Allegro giusto
Podle klavírních Variací na Gluckovo téma KV 455

Martina Venc Matušinská flétna / flute

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Chuhei Iwasaki**

O skladbách

„Genialita je 1 % inspirace a 99 % potu.“ Slova Thomase Alvy Edisona přisuzují úloze „prvotního vnutnutí Múz“, které je pojátkem dramaturgie dnešního koncertu, procentuálně téměř mizivou, přesto neopominutelnou roli. I to jedno procento inspirace v umění (a nejen v něm) je zcela zásadní, což sledujeme od samotného počátku dějin kultury. Již pravěcí autoři se inspirovali přírodou kolem sebe, svými potřebami i dalšími tvůrci. Do jaké míry byli tito ve skutečnosti něčím nebo někým ovlivněni, je nepodstatné. Důležitý byl totiž onen následný „pot“ (ať už za ním vidíme cokoliv), který umělec musel prolít, aby vzniklo nové nadčasové dílo, jež oblažilo duše, a navíc podnítilo k tvorbě a „tvrdé dřině“ další hudebníky, výtvarníky, architektky atp., třeba i po několika staletích. Inspirační nelze v žádném případě spojovat s nedostatkem talentu nebo snad plagiátorstvím. Nejedná se přeci o kopírování nebo bezduchou nápodobu. V minulosti a doufejme i v současnosti je ctí a snad i zadostiučiněním, když člověk inspiruje druhé. V období 17. a 18. století byla dokonce hudební díla složená ve stylu jiného autora, či kompozice čerpající z cizích nápadů, považována za vyjádření pocty a obdivu.

Inspirovat se nechávají ostatně i filmoví tvůrci – životními osudy, hudbou a klepy, skandály nevyjímaje. Nejinak tomu bylo i v případě snímku *Il Boemo*, jehož původním záměrem snad bylo mapovat životní osudy významného českého skladatele pozdního baroka a raného klasicismu, **Josefa Myslivečka** (1737 až 1781). Vizually atraktivní film útočil na diváky evropských

kin podmanivou výpravou i výjimečně provedenou hudbou, avšak vinou nedostatečné pramenné základny biografická stránka díla spíše pokulhávala. Co je tedy o Myslivečkovi známo? Na rozdíl od většiny českých hudebníků doby baroka nepocházel z muzikantské rodiny. Byl synem zámožného pražského mlynáře. Prvotní vzdělání, patrně i to hudební, poskytla Josefovi dominikánská triviální škola při kostele sv. Jiljí. Již ve dvanácti letech byl totiž v Praze znám jako zdatný houslista. Na dominikány navázalo vzdělávání u jezuitů v Klementinu. Zde se s intenzivní výukou hudby musel nepochybně setkat, neboť představovala jeden ze základních pilířů jezuitského školství. Se svým bratrem dvojčetem pokračoval na Karlo-Ferdinandově univerzitě, ale ani jeden z nich studium nedokončil. Vyučili se tedy mlynářství. Josefova láska k hudbě však byla silnější – slyšel ji nejen ve škole, ale také z kůrů pražských chrámů i z jeviště divadla v Kotcích. Inspirován krásou galantních tónů docházel na hodiny kompozice k Františku Václavovi Habermanovi (1706–1783) a Josefu Segerovi (1716–1782). Roku 1763, s podporou hraběte Vincence z Valdštejna, odecestoval za dalším studiem u Giovanniho Battisty Pescettiho (1706–1766) do Benátek. O dva

roky později vznikla Myslivečkova první dvě scénická díla: *Il Parnaso confuso* a *Semiramide*. Zásadním momentem skladatelova tvůrčího života bylo provedení opery *Il Bellerofonte* v Neapoli se slavnou sopranistkou Caterinou Gabrielli (1730–1796). Enormní úspěch díla přinesl zakázku na další kompozice pro velká jeviště Apeninského poloostrova, Mysliveček se stal favoritem italského publika, jež jej titulovalo „Il Boemo“ (Čech), a jeho věhlas se šířil do celé Evropy. Roku 1777 se u Myslivečka projevil první příznak venerické choroby, kvůli níž později podstoupil léčbu v Mnichově. Skladatelovy poslední opery se nešetkaly s velkým úspěchem. Po bolestivé operaci se vyhasínající hvězda neapolské opery stáhla do ústraní. Josef Mysliveček zemřel téměř zapomenutý v Římě, kde byl také pohřben.

I když jsou z jeho díla dodnes nejnámější hudebnědramatické skladby, komponoval také instrumentální hudbu pro sólové nástroje, komorní obsazení i orchestr. Jednou z nich je i **Koncert pro flétnu a orchestr D dur**, dochovaný v podobě nedatovaného rukopisu s atribucí „Meslevezek“ v Univerzitní knihovně ve Vratislavi. Skladba byla objevena teprve roku 1943 a později se dočkala i moderní edice. Ačkoliv se Mysliveček na operním poli jeví jako poměrně konzervativní skladatel, který se začal přiklánět k „novotám“ až ke konci svého života, jeho instrumentální skladby naopak reflektují aktuální dobové trendy. *Flétnový koncert* více než který jiný připomíná kompozice Josefa Haydna (1732–1809) i dalších autorů vídeňského klasicismu. Úvodní věta *Allegro* prezentuje hlavní téma koncertu tradičně v houslích a poté v sólovém nástroji. Druhé téma i všechny brilantní pasáže pak již náležejí flétně. V kontrastním *Andante* opět slyšíme hlavní zpěvný motiv v prvních houslích a následně třikrát ve flétnovém partu. Tato věta posluchačům možná připomene české vánoční pastorely. Závěrečné *Allegro molto* do třetice zahájí první housle, aby byly vystřídány flétnovým gejírem technických obtížností i výjimečné invence.

Pokud mluvíme o inspiraci, nemůžeme v souvislosti s Myslivečkem nezmínit velikána světové hudby, **Wolfganga Amadea Mozarta** (1756–1791). Výrazně osobitý a nezaměnitelný styl tohoto génia čerpal, mimo jiné, z díla jeho otce Leopolda Mozarta (1719–1787), ale také z prací slavných operních velikánů Amadeova dětství. Vedle Johanna Christiana Bacha (1735

až 1782), byl jeho zásadním vzorem a inspirační studnicí právě pražský *Il Boemo*, s nímž jej navíc po celý život pojilo silné přátelské pouto. Mozartův život mapuje bezpočet publikací a veškeré známé informace o něm, včetně kompletní edice díla, jsou poměrně snadno dostupné. Připomeňme si však právě momenty, v nichž se Mozartovy a Myslivečkovy cesty protkaly. Poprvé se setkali roku 1770 v Boloni. Otec a syn Mozartové znali a obdivovali Myslivečkovu hudbu a Leopold Mozart v jednom ze svých dopisů dokonce poznamenal, že se navzájem často

navštěvovali. Znovu se pak v Itálii setkali v letech 1771 a 1773. Inspirační Myslivečkem je tak v Mozartových raných italských operách více než patrná. Mysliveček se ke konci života snažil získat pro svého mladšího krajana lukrativní zakázky v italských divadlech. Naposledy se oba mistři tónů setkali v Mnichově, kde se, jak již bylo zmíněno, Mysliveček léčil. Mozart byl zděšen a zarmoucen jeho stavem s vzezřením, avšak v dopise otci poznamenal: „nebýt jeho tváře, byl by úplně stejný; plný ohně, ducha a života.“ Leopoldova náklonost k tomuto skladateli však vinou fatální choroby značně ochladla. Kritizoval Myslivečkův životní styl a podotýkal, že si jím přivodil svou nemoc. Navíc si důrazně nepřál, aby se s ním jeho syn ještě někdy setkal.

Pozdní opery Wolfganga Amadea Mozarta mají se stylem tehdy již přežitých italských vážených oper jen máloco společného. Pomineme-li jedno z jeho posledních děl, korunovační operu *La clemenza di Tito*, kde se k tomuto žánru vrací (avšak svým zcela osobitým způsobem), slyšíme názvuky na dobu předešlou zejména v operních předehrách. Kdo by neznal operu oper **Don Giovanni**, uvedenou s velkou slávou poprvé v Praze 29. října roku 1787. Vznik tohoto díla je opředen řadou legend, stejně jako tematika španělského šlechtice a milovníka žen, o němž opera vypráví. Jednou z nejslavnějších částí opery často zaznívajících samostatně z koncertních podií je **předehra**. Otvírají ji vážené a dramatické akordy, příznačný motiv postavy v souboji zavražděného komtura, který ze záhrobní přichází povečeřet s Donem Juanem. Citace motivu ze závěrečné scény v ponuré tónině d moll a tempu andante spolehlivě vyvolává mrazení v zádech většiny posluchačů. Náhlým a rázným překvapením je poté kontrastní část v tempu molto allegro a tónině D dur, která je ohňostrojem životní radosti, bezstarostnosti a nevázanosti španělského svůdce. Právě zde jako by se znovu ozval Mysliveček a jiní o generace starší skladatelé se svými tempově vypjatými a virtuózními neapolskými operními *sinfoniami*. Overtura k *Donu Giovannimu* vznikala prokazatelně jako několik dalších částí opery přímo v Praze. Dle legend musela slavná pražská sopránistka a Mozartova přítelkyně Josefína Dušková (1754–1824) večer před premiérou lstí vylákat skladatele do zahradního pavilonu své pražské vily Bertramka a poté jej tam zamknout, aby skladbu vůbec dokončil. Opisovači pak měli celý následující den co dělat, aby rozepsali party pro celý orchestr tehdejšího Nosticova divadla. Ať už je pravda kdekoliv, božský Amadé si tento rozmar mohl klidně dovolit, protože věděl, že pražští muzikanti dokáží bravurně hrát i z listu.

Mozartova díla od doby svého vzniku nepřestávají inspirovat další generace umělců. Již v době jeho života vznikaly variace na jím zkomponované melodie. Příběhy z Mozartových oper byly transformovány do bezpočtu výtvarných, literárních i sochařských děl. Ze svého obdivu ke skladateli se vyznala řada autorů 19. století, jako byli Schubert, Chopin, Wagner, Smetana i Dvořák. Poctu Mozartovi vzdal také patrně nejslavnější ruský skladatel **Petr Iliič Čajkovskij** (1840–1893). Přední světový romantik se netajil náklonností k hudbě starších slohových období, z níž často těžil inspiraci. Jako odkaz na doby minulé, resp. na Mozarta, vznikly i jeho Variace na rokokové téma op. 33 pro sólové violoncello a orchestr. V baletu *Spící krasavice* op. 66 nahlíží ještě dále do minulosti a čerpá ze stylu Jeana Baptisty Lullyho (1632–1687), Johanna Sebastiana Bacha (1685–1750) a mnoha dalších. Všechny kompozice však nejsou Čajkovského specifický rukopis založený na působivé melodice, vytříbené instrumentaci a především patetičnosti, poetice a melancholii. Orchestrální *Suitu* č. 4 G dur, známější pod názvem **Mozartiana**, zkomponoval Čajkovskij v roce 1887 ke 100. výročí premiéry *Dona Giovanniho*. Jedná se o orchestrální úpravy čtyř Mozartových klavírních skladeb, resp. variace na ně. První větou je veselá *Gigue* v tempu Allegro podle Mozartovy stejnojmenné klavírní skladby KV 574. Následuje galantní *Menuet* podle tance KV 355. Třetí větu reprezentuje vznešená *Preghiera* neboli modlitba, jež je orchestrální verzí klavírní transkripce Mozartova moteta *Ave verum corpus* od Franze Liszta (1811–1886). Celou suitu uzavírá téma s variacemi, tedy orchestrální podoba Mozartových variací na téma z opery *La Rencontre imprévue, ou Les Pèlerins de la Mecque* Christopa Willibalda Glucka (1714–1787). Premiéru suitu řídil sám skladatel v listopadu roku 1887 v Moskvě.

Estonský skladatel **Lepo Sumera** (1950–2000) pocházel z Tallinnu, kde studoval u Veljo Tormise a Heino Ellera na Estonské hudební a divadelní akademii (tehdy Státní konzervatoř v Tallinnu). Absolvoval u Heino Jürisalu roku 1973. Postgraduál realizoval na Moskevské konzervatoři u Romana Ledeněva. Spolu s Arvo Pärtem a Veljo Tormisem je považován za jednoho z nejznámějších estonských skladatelů.

Angažoval se i v politice na pozici ministra kultury své země. Pro styl Lepa Sumery je typický důraz na kontrasty. V jeho hudbě stojí proti sobě hravost s bolestí, komika a tragičnost, přetvářka i upřímnost. Podobné kontrasty nalézáme i v uplatnění různých

ných stylů, včetně těch historizujících, a to i na velmi malé ploše. Jeho hudba se rovněž vyznačuje mimořádným smyslem pro orchestrální barvu.

Lepo Sumera byl jedním z největších symfoniků estonské hudby. Zkomponoval celkem šest symfonií, v nichž se přikláněl k minimalismu, koláži, dodekafonii, ale i tonálním a modálním prostředkům, a tak není divu, že již jeho první symfonie z roku 1981 znamenala stylovou revoluci v estonské hudbě. Konzervativněji laděné zůstávají jeho komorní skladby. Odkazy k dobám minulým i inspirace klasicismem jsou patrné nejen ve zvolených formách a žánrech, ale také ve stylové rovině.

Hudba pro komorní orchestr určená sólové flétně, smyčcům, lesnímu rohu a bicím nástrojům vznikla roku 1977, tedy v době před Sumerovým nástupem na postgraduální studium v Rusku. Její úvodní věta *Energico* je v pravdě neoklasická a ukazuje skladatelův smysl pro komično a hravost života. Kontrastní *Cantabile* s „nekonečnou“ melodií ve flétně (*Cantabile* má na rozdíl od krátkého *Energico* téměř čtvrt hodiny) je naopak jakousi klidnou meditací, snad nad pomyslnou lehkostí a krásami lidského bytí. Neoklasický či neobarokní charakter se zde projevuje užitím pizzicata v doprovodu smyčců či tzv. motivu ptačího zpěvu, známého například z Vivaldiho flétnových koncertů. Tenzi a dramatictost skladby posiluje neustále narůstající intenzita melodie, která vrcholí opakováním částí motivu úvodní věty. Hra a komika života tedy vítězí, klid a meditativnost zůstávají skryté v lidském nitru. Nechme se tedy znovu potěšit krásou hudby tří století a inspiřujeme se!

Petr Slouka

O účinkujících

Flétnistka **Martina Venc Matušinská** vystudovala ostravskou konzervatoř a následně brněnskou JAMU. V roce 1991 se stala sóloflétnistkou Filharmonie Brno, v níž působí dodnes. Vedle orchestrální činnosti se věnuje také komorní hře, spolupracuje s řadou českých komorních těles. Nemá také daleko k folklóru, je členkou Brněnského rozhlasového orchestru lidových nástrojů (BROLN). Vystupovala na mnoha mezinárodních hudebních festivalech, natočila pro rozhlas sonáty pro flétnu a klavír a podílí se na mnoha hudebních projektech. Během svého uměleckého působení v Brně koncertovala nejen na evropských pódii, ale například i v Japonsku, Uruguayi, Argentině, Jižní Koreji, Jižní Americe, Ománu, Austrálii či na Novém Zélandu. Jako sólistka provedla a má na repertoáru řadu významných flétnových děl barokních (Bach, Händel, Telemann, Vivaldi), klasických (Quantz, Fils, Boccherini, Mozart) a děl mistrů 20. stol. (Ibert, Debussy, Poulenc, Fauré, Messiaen, Borne, Martinů, Feld, Petrassi). V dubnu 2005 provedla brněnskou premiéru *Pastorálního koncertu* Joaquina Rodriga a následně jej natočila pro Český rozhlas za doprovodu Filharmonie Brno pod taktovkou Petra Altrichtera. Věnuje se také pedagogické činnosti.

Kořeny brněnské filharmonie sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezoně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódii (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka *12. symfonie* Philipa Glasse z této edice byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zastiňuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchesterální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lídrem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasze Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Chuhei Iwasaki studoval na konzervatoři Toho Gakuen v Tokiu, na Pražské konzervatoři a na HAMU v Praze. Spolupracuje s předními orchestry v České republice i na Slovensku: Symfonický orchestr Českého rozhlasu, PKF – Prague Philharmonia, Filharmonie Brno, Filharmonie Hradec Králové, Janáčkova filharmonie Ostrava, Štátna filharmónia Košice, Komorní filharmonie Pardubice, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín, Jihočeská filharmonie, Západočeský symfonický orchestr Mariánské Lázně ad.

Od roku 2014 je pedagogem na Pražské konzervatoři, kde působí jako dirigent smyčcového orchestru, a mezi lety 2014 a 2018 byl šéfdirigentem Filmové filharmonie. V roce 2018 se stal šéfdirigentem Moravia Brass Band a mezi lety 2019 a 2021 byl stálým hostujícím dirigentem Plzeňské filharmonie.

V letech 2016–2019 působil v Divadle J. K. Tyla v Plzni a od roku 2019 diriguje ve Slezském divadle v Opavě. V současné době také působí v Hudebním divadle Karlín v Praze.

V květnu 2018 debutoval na Pražském jaru s Filharmonií Hradec Králové a svůj debut již měl i na festivalu Špilberk v Brně. Od roku 2020 spolupracuje s festivalem Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl, Svatováclavským hudebním festivalem a plzeňskými Smetanovskými dny. Od září 2021 je šéfdirigentem Plzeňské filharmonie.

Více na chuheiiwasaki.cz

Summary

Mysliveček and Mozart

The personality and music of Josef Mysliveček (1737–1781) are currently attracting increasing attention thanks to the successful movie *Il Boemo* (also known as *The Bohemian*). The composer, who was born in Prague but became famous when working in Italy, won a lot of sympathy from Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791), a generation younger; the two first met in 1770. “When we were in Bologna, Mysliveček visited us very often and we constantly called on him,” wrote Mozart’s father Leopold in a letter. “He was writing an oratorio for Padua, which he has probably finished by now. He is then going to Bohemia. He is an honest fellow and we became close friends.” In his works, Mysliveček anticipates the “Mozartian” classical style.

Tchaikovsky and Mozart

Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840–1893) revered Mozart throughout his life and often talked of his love for his music in conversations with his friends. Created in summer 1887 for the 100th anniversary of the Prague première of Mozart’s *Don Giovanni*, Tchaikovsky’s *Suite No. 4 in G major, Op. 61 “Mozartiana”* is a distinctive expression of the Russian’s admiration for the earlier composer. The four-movement cycle is an arrangement of Mozart’s lesser-known works. In an accompanying note to his publisher, Pyotr Jurgenson, Tchaikovsky wrote that he “wished to provide a new impetus for the more frequent performance of these gems of musical art” and to “give the old a contemporary treatment”. This he did by scoring the pieces for a larger orchestra than was the standard in Mozart’s time, imbuing them with a colourful sound and, in varying degrees, Romantic pathos, while in other respects seeking to preserve their original character.

The miracle of Estonian music

Estonia is a small country with a population of little more than one million, and it is therefore astonishing how large a footprint it has in contemporary music in Europe and beyond. Arvo Pärt has played an important role in this, but he is far from alone. Alongside Erkki-Sven Tüür and Veljo Tormis, Lepo Sumera (1950–2000) is one of those who have made the country more visible – sadly his oeuvre is now closed. The Brno performance of Sumera’s *Second Symphony*, conducted by Joe Hisaishi in spring 2022, which received a standing ovation from the audience at the sold-out Janáček Theatre, remains unforgettable. His *Music for Chamber Orchestra*, composed in 1977 and consisting of a neo-Classical introduction and an extended meditative movement with a concertante part for the flute, similarly promises a memorable experience for the audience. Performing this work and Mysliveček’s concerto will be Filharmonie Brno’s solo flautist, **Martina Venc Matušinská**.

Vítězslav Mikeš

translated by Štěpán Kaňa

Zveme vás na

VELIKONOČNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY

24. 3. – 7. 4. 2024

Téma 31. ročníku: Terroir

Ensemble Inégal: Zelenka

NE 24. 3. 2024, kostel sv. Janů, 20:00

Jan Dismas Zelenka: Il serpente del bronzo

Ensemble Inégal

Schola Gregoriana Pragensis: Eben

PO 25. 3. 2024, kostel sv. Tomáše, 19:30

Petr Eben: Suita liturgica (výběr),

Missa adventus et Quadragesimae, varhanní díla

chorální zpěvy Svatého týdne

Tomáš Thon varhany

Schola Gregoriana Pragensis

Tenebrae: světové premiéry

ST-PÁ 27.–29. 3. 2024, kostel Nanebevzetí Panny Marie, 21:00

soudobé tenebrae autorů: Ondřej Můčka, Jiří Miroslav Procházka,

Zdeněk Klauda, Jaroslav Pelikán, Lukáš Hurník, Tomáš Krejčí

Kristýna Filová, Zuzana Čurmová soprán, Alžběta Symer-
ská alt, Ondřej Holub tenor, Jiří Miroslav Procházka bas

Zdeněk Klauda, Tomáš Krejčí, Ondřej Můčka varhanní pozitiv

Paľa: Janáček, Foerster, Wiedermann

ÚT 2. 4. 2024, bazilika Nanebevzetí Panny Marie, 19:30

varhanní recitál

Marek Paľa varhany

Kantiléna: Zemek Novák, Graham, Emmert

ČT 4. 4. 2024, kostel sv. Janů, 20:00

Pavel Zemek Novák: Zpěvy k Bílé sobotě, světová premiéra

Peter Graham: Aleluja, světová premiéra

František Emmert: Te Deum laudamus

Aneta Podracká Bendová, Jana Vondrů soprán

Kantiléna, sbormistr Michal Jančík

Brno Contemporary Orchestra, dirigent Pavel Šnajdr

Cappella Mariana: Smolka

PÁ 5. 4. 2024, kostel sv. Augustina, 19:30

Martin Smolka: Niedzielne rano (Nedělní ráno),

skladba na objednávku festivalu, premiéra

velikonoční skladby středověku a renesance

Cappella Mariana

Filharmonie Brno: Hořinka, Janáček

NE 7. 4. 2024, katedrála sv. Petra a Pavla, 19:00

Slavomír Hořinka: Raduj se III pro orchestr

Leoš Janáček: Glagolská mše

sólisté Pavla Vykopalová, Jana Hrochová,

Eduard Martyniuk, Jozef Benci

Český filharmonický sbor Brno, sbormistr Petr Fiala

Filharmonie Brno, dirigent Tomáš Netopil

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2024

text Petr Slouka

sazba Ingrid Králíková

produkce Point CZ

redakční uzávěrka 8 | 3 | 2024

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury

České republiky a Jihomoravského kraje.

filharmonie-brno.cz
salprobrno.cz

